

Piatok 34. týždňa

Lk 21,29-33

Večnosť
Zameranie na večný život

Pestoval už niekto z vás nejaký kvet či strom? Ak áno, tak viete z vlastnej skúsenosti, ako zo semiačka vyrástol výhonok, vypučal list a potom ďalší a ďalší. Nakoniec bol celkom zrelý kvet či strom. Ide o rozvoj života. Omnoho zložitejší je rast človeka, nakoľko je rozumovou bytosťou stvorenou na Boží obraz. Ide o zmenu čo do množstva i do kvality. Jeden filozof povedal, že človek začína umierať v okamihu narodenia. Už starne. Teda všetko okolo nás sa mení, nič nie je trvalé. Je to ale pravda?

Evanjelium hovorí opak. Ježiš ku koncu svojich slov o konci sveta potvrdzuje apoštolom večnosť svojich slov. „**Nebo a zem sa pomínú, ale moje slová sa nepomínú**“ (Lk 21,33).

Nebo a zem. Ježiš vyjadruje týmito slovami celý stvorený svet, ktorý je do času. Ale naozaj všetko stvorené je odsúdené na zánik?

Keby to bolo tak, platili by slogany, ktoré môžeme všade počuť a vidieť. Užívaj si ešte dnes, zajtra nemusí byť! Dnešný svet sa snaží všetkými silami nás presvedčiť, že po smrti už nič nie je. Pravda je však iná. Boh nám dal nesmrteľnú dušu. Už nikdy nezomrieme v tom absolútnom zmysle. I keď ako následok dedičného hriechu je tu smrť, ale je to smrť, ktorá bola premožená Ježišom. Svojím zmŕtvychvstaním nás vykúpil pre večný život. To si máme uvedomiť pri každej svätej omši. Keď prijímame Eucharistiu, plníme Ježišove slová: „**Toto je ten chlieb, ktorý zostupuje z neba, aby nezomrel nik, kto bude z neho jesť. Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta**“ (Jn 6 53-54).

V amerických rovinách rastie zvláštna kvetina, ktorej dali meno kvetina kompasová. Má totiž vlastnosť, že jej listy smerujú na sever ako magnetická strelka kompasu. Ani slnečný jas, ani dážď, ani víchrica, ani nijaká zmena počasia jej v tom nezabránia. Keď cestujúci stratí smer svojej cesty, môže ho vždy bezpečne nájsť podľa kompasovej kvetiny a nikdy sa nezmylí, keď sa riadi podľa nej.¹

Takýmito kompasovými kvetinami majú byť naše srdcia. Ako kvety, ktoré všetkými nitkami smerujú k jednému, totiž k nebu, kam nám dnes Pán Ježiš ukázal cestu, kam nás predišiel a kde nám pripravil príbytok. Nemajú sa točiť za

¹ Porov.: Kazateľna, roč. XXXVI., 1935-36.

jasom slnka pozemského šťastia. Naše srdcia nesmú byť od svojho smeru odvrátené ani lejakom pozemských bolestí, ani víchrom pokušení, ani nijakými ťažkými osudmi ľudského života. Tak, ako to napísal sv. Pavol apoštol Rimanom: **„Od lásky ku Kristovi nás neodvráti ani trápenie a úzkosť, hlad a bieda, nebezpečie a prenasledovanie a meč, ani život, ani smrť, ani prítomnosť, ani budúcnosť, ani sila, ani výška, ani hĺbka, ani nijaký tvor“** (8,35).

Ako je to so mnou? Som na správnej ceste života so zameraním na večný život? Alebo to nechávam na neskôr, keď to už príde? Prví kresťania, ktorých často vyzdvihujeme pre ich živú vieru v každodennom živote, očakávali príchod Ježiša Krista počas svojho života. Toto očakávanie niektorých priviedlo k mylnému ničnerobeniu, lebo aj tak už príde Ježiš. Svätý Pavol ich musel napomenúť: **„Lebo počúvame, že medzi vami niektorí žijú neporiadne, nič nerobia, iba sa zháňajú za zbytočnosťami. Takýmto prikazujeme a vyzývame ich v Pánu Ježišovi Kristovi, aby pokojne pracovali, a tak jedli svoj chlieb“** (2 Sol 3,11-12).

Dnešný kresťan padá do opačného extrému: pracuje, je, zháňa sa za pozemskými vecami, ale zabúda na príchod Ježiša, a tým aj na večný život v nebi, pre ktorý sme povolaní a vykúpení Božím Synom na kríži.

Povzbudme sa slovami apoštola národov svätého Pavla: **„My však, čo patríme dňu, budme triezvi a oblečme si pancier viery a lásky a prilbu nádeje na spásu. Ved' Boh nás neurčil na hnev, ale aby sme získali spásu skrze nášho Pána Ježiša Krista, ktorý za nás zomrel, aby sme žili spolu s ním, či už bdieme, alebo spíme. Preto sa navzájom potešujte a povzbudzujte jeden druhého, ako to aj robíte“** (1Sol 5,9-11).

Amen.